

LA PETITA CIUTAT DE LA IGUALTAT

Temps era temps, hi havia una bonica ciutat al costat d'un mar lluminós. Era anomenada la Petita Ciutat de la Igualtat. La gent hi treballava de valent i vivia en pau, cadascú dedicat a allò que més li agradava i que havia après a fer amb il·lusió... I no hi havia ni rics ni pobres...

A la Petita Ciutat de la Igualtat hi vivien dos germans bessons: la Ginesta i el Gerd. La Ginesta feia preciosos objectes de fusta i el Gerd confeccionava uns vestits de paper meravellosos...

Molt més enllà s'hi alçava el Gran Castell Desigual, una fortalesa plena de soldats armats, l'única ocupació dels quals era defensar el castell de qualsevol enemic que volgués conquerir-lo...

Allà sí que hi havia rics i pobres, i també hi vivien dos germans bessons: el príncep Forçut i la princesa Preciosa. El príncep Forçut no es dedicava a res, i tan sols esperava el moment d'enfilar-se al seu cavall blanc per anar a una guerra que no arribava mai...

Ocupava els dies caçant amb el seu arc pobres animalons desprevinguts, mentre que la seva germana s'emprovava vestits i més vestits i sospirava des de la seva finestra, raspallant-se contínuament el cabell, tot esperant algun cavaller valent amb qui casar-se, amb el permís del seu germà...

Vet aquí que al Gran Castell Desigual hi va arribar la guerra, finalment. Però els enemics no estaven pas fora de les muralles: els pagesos del castell havien hagut d'abandonar, amb els anys, les seves terres per tal de poder-hi criar el bestiar que alimentava tots aquells soldats, i es van acabar revoltant, perquè passaven fam...

... I van expulsar del castell el príncep i la princesa, que van anar a exiliar-se a la Petita Ciutat de la Igualtat. Allà els van rebre amablement i els van donar menjar i aixopluc. Al cap d'uns dies, la cap del Consell de la Ciutat, va voler saber quina era la seva professió, a què volien dedicar-se...

El príncep Forçut es va enfurismar. Ell no havia treballat mai. I la Princesa Preciosa només volia raspallar-se la llarga cabellera i esperar...

Un dia, des de la seva finestra, va poder veure el vestit més bonic que mai no s'hagués cosit: era tot fet de paper d'un color groc encès. La princesa va voler saber qui l'havia creat, i va sorprendre's que fos el Gerd. Però la va fascinar tant que, amb el temps, va anar aprenent l'ofici al seu costat i van fer-se inseparables...

El príncep Forçut volia un nou arc, i va preguntar qui treballava millor la fusta. Li va estranyar que fos una noia. De tota manera, com que es delia per tornar a caçar, va voler encarregar-n'hi un. Però la Ginesta li va dir que ella no feia cap mena d'arma per ferir o matar éssers vius, i li va regalar una preciosa aixada, amb el mànec suau, una de les seves peces més boniques i útils...

I al Forçut li va agradar tant fer solcs profunds a la terra i plantar-hi llavors que creixien i esdevenien fruits amb tota mena de sabors i colors, que va acabar sent el més feliç dels pagesos de la Petita Ciutat de la Igualtat i el millor amic de la Ginesta...

I va aparèixer l'amor... La Preciosa va ser la primera en adonar-se, però no va gosar dir-ho per vergonya. I el Forçut també ho va saber ben aviat, però li va costar molt decidir-se a fer el pas... Però, finalment, van obrir els seus cors, i es va fer una gran festa per celebrar-ho... Els vestits, és clar, eren de paper i els plats i les gerres de fusta. La llum que reflecteix la felicitat ho banyava tot, i van ser feliços durant molt de temps...

La Ginesta i la Preciosa...

El Forçut i el Gerd...

I vet aquí una gossa, i vet aquí una gata, que ara juga amb la sabata...

I vet aquí una gata, i vet aquí una gossa, que no és ni bruna i que no és rossa...

FI